

Arrest

nr. 237 005 van 16 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
                      2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 18 november 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzonder machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van 18 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige volgend verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun eerste verzoek hebben uiteengezet, namelijk de geweldplegingen door onbekenden en het feit dat hun zoon gezondheidsproblemen kent. Verzoekster stipt nog aan dat zij in Noord-Macedonië geen huis hebben en er niemand hebben. Verzoekers vermelden tevens dat er in het verleden problemen waren met de tolk op het CGVS.

In het kader van verzoekers' eerste verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (1) hun houding geenszins in overeenstemming gebracht kon worden met een gegronde vrees voor vervolging of met een reëel risico op ernstige schade; (2) omdat zij de fysieke geweldplegingen tegen verzoeker niet met overtuigende bewijsstukken hadden aangetoond en omdat deze feiten bovendien te ver in het verleden waren gesitueerd om te kunnen worden weerhouden bij de beoordeling van hun actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; (3) omdat verzoekers hoe dan ook niet aannemelijk gemaakt hadden dat zij geen of onvoldoende beroep konden doen op de hulp en/of bescherming van de in Noord-Macedonië aanwezige autoriteiten; (4) omdat eventuele problemen van discriminatie in Noord-Macedonië niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd; (5) omdat de vrijheid van godsdienst verankerd is in de grondwet van Noord-Macedonië en omdat er bijgevolg niet kan worden gesteld dat verzoekers omwille van hun religie geen beroep zouden kunnen doen op beschermingsmaatregelen vanwege de Noord-Macedonische overheid; (6) en omdat medische motieven geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 221 747 van 24 mei 2019.

Ter ondersteuning van hun volgend verzoek leggen verzoekers de volgende documenten neer: een aantal medische stukken betreffende hun zoon en een aantal attesten waaruit blijkt dat hij moeilijkheden ondervindt op school.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De

kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers naar aanleiding van hun volgend verzoek geen elementen bijbrengen die hun kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Zo wordt gemotiveerd dat (i) uit niets blijkt dat verzoekers bij terugkeer niet opnieuw toegang zouden kunnen hebben tot de woningmarkt in Noord-Macedonië en dat zij er geen netwerk zouden hebben, (ii) uit niets blijkt dat verzoekers om redenen gelinkt aan de Vluchtelingenconventie of aan de definitie van subsidiaire bescherming voor de medische problematiek van hun zoon, aangetoond door verschillende documenten, niet bij de Noord-Macedonische gezondheidsinstellingen terecht zouden kunnen, (iii) uit de beschikbare informatie bovendien blijkt dat in de “education strategy 2018-2025” verschillende maatregelen gepland worden om kinderen met speciale onderwijsnoden te ondersteunen, en (iv) verzoekers de door hen aangevoerde tolkproblemen bij het CGVS in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming niet aannemelijk maken.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het opwerpen van loutere veronderstellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerleggen noch ontkrachten.

Waar verzoekers aanvoeren dat hun zoon omwille van zijn aandoening geen normaal leven zal kunnen leiden in Noord-Macedonië vanwege de vele vooroordelen die er bestaan, niet alleen ten opzichte van Rom, maar ook ten opzichte van mensen met de specifieke mentale problemen waar hun zoon mee te kampen heeft, komen zij niet verder dan loutere veronderstellingen en hypothesen. Te dezen wordt niet ontkend dat verzoekers hun zoon, zoals ook blijkt uit de door hen neergelegde documenten, aan een invaliderende aandoening lijdt en zorgbehoevend is. Echter, uit niets blijkt noch tonen verzoekers aan dat zij en/of hun zoon omwille van redenen in de Vluchtelingenconventie geen beroep kunnen doen op de gezondheidszorg in Noord-Macedonië. Te meer uit hun verklaringen afgelegd in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming blijkt dat zij in het verleden beroep hebben kunnen doen op medische verzorging in Noord-Macedonië.

Verder blijkt uit de in het administratief dossier beschikbare informatie dat in de “education strategy 2018-2025” verschillende maatregelen gepland worden om kinderen met speciale onderwijsnoden te ondersteunen, waarbij er speciale aandacht gaat naar inclusieve programma’s. Mede dankzij diverse maatregelen om het inclusieve onderwijs te stimuleren – zo werden sinds 2016 vele tientallen speciale opvoeders aangeworven voor leerlingen en studenten met bijzondere noden – hebben leerlingen met bijzondere noden toegang tot het mainstream onderwijs. Er zijn in Macedonië eveneens speciale scholen aanwezig. De commissaris-generaal brengt in dit verband nog in herinnering dat inzake hun eerste verzoek reeds werd besloten dat eventuele problemen van discriminatie in Noord-Macedonië niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd. Behoudens ongefundeerde kritiek, brengen verzoekers geen concrete tegenargumenten aan die aantonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert niet langer correct dan wel actueel is of dat hieruit de foutieve gevolgtrekkingen zijn genomen.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, hebben de verzoekende partijen voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit hebben verzoekende partijen op 18 mei 2020 een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In hun pleitnota stellen verzoekende partijen dat hun volgend verzoek om internationale bescherming (wel degelijk) nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Ze lichten toe dat het met name om medische attesten en schoolattesten gaat die duidelijk de precare psychische toestand van hun zoon E. aantonen, stukken die, zo merken ze op, nog niet werden neergelegd bij een eerder verzoek om internationale bescherming.

Volgens de verzoekende partijen zijn de neergelegde stukken meer dan zuiver medische elementen. Ze stellen dat hun zoon omwille van zijn aandoeningen geen normaal leven zal kunnen leiden in Noord-Macedonië vanwege de vele vooroordelen die er bestaan, niet alleen ten opzichte van Roma, maar ook ten opzichte van mensen met de specifieke mentale problemen waar hij mee te kampen heeft.

De verzoekende partijen werpen op dat er *“een onderzoek in hoofde van de verwerende partij”* ontbreekt *“in hoeverre de specifieke aandoening van verzoekers’ zoon een risico inhoudt op een dergelijke discriminatoire behandeling. Er wordt enkel gesproken in algemene termen over bepaalde algemene overheidsprogramma’s zonder in te gaan op de specifieke noden van verzoekers.”*

Verzoekende partijen achten de artikelen 48/6, § 5 en 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet geschonden alsook de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Ze achten eerstgenoemde bepaling geschonden omdat de verwerende partij geen rekening houdt met de door hen neergelegde documenten, en artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet *“omdat er ondanks de aanwezigheid van nieuwe elementen in het volgend verzoek toch niet werd besloten tot de ontvankelijkheid van het volgend verzoek”*. De bepalingen van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen zijn naar hun mening geschonden omdat, zo luidt het in de pleitnota, de motivatie van de verwerende partij niet afdoende is om voor verzoekers te begrijpen waarom hun nieuwe elementen niet in aanmerking werden genomen bij hun volgend verzoek.

3.2. De Raad stelt vast dat de door verzoekende partijen per pleitnota van 18 mei 2020 aangebrachte argumenten geenszins van aard zijn om afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen eerder in het kader van hun huidig verzoek om internationale bescherming in de beschikking van 3 maart 2020 en de bestreden beslissingen werd vastgesteld.

3.3. De Raad brengt vooreerst puntje 3 van voormelde beschikking van 3 maart 2020 in herinnering, waarin het volgende wordt gesteld:

“Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt: (...)

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of

ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116)."

In zoverre verzoekende partijen in hun pleitnota aanvoeren dat zij bij hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming wel degelijk nieuwe elementen bijbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen, waarbij zij verwijzen naar de door hen neergelegde medische attesten en schoolattesten inzake hun zoon E., gaan zij eraan voorbij en onderstreept de Raad dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan, hetgeen hij *in casu* heeft gedaan, of de aangevoerde gegevens "**nieuw**" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat, in weerwil van verzoekende partijen hun algemene verzuchtingen, de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met en een onderzoek gevoerd heeft naar de door de verzoekende partijen nieuw bijgebrachte elementen, waaronder de medische attesten en schoolattesten betreffende hun zoon E., doch hij tot de vaststelling is gekomen dat deze elementen niet van aard zijn om afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de eerdere appreciatie van het Commissariaat-generaal en de Raad in het kader van verzoekende partijen hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming.

Dat verzoekende partijen, zoals ze opwerpen, voormelde attesten nog niet bij een eerder verzoek om internationale bescherming hadden neergelegd, impliceert geenszins zonder meer dat het om "*nieuwe elementen of feiten*" gaat "*die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt*". Verzoekende partijen lijken dit geheel uit het oog te verliezen. Hun argumentatie in de pleitnota dienaangaande vermag geenszins afbreuk te doen aan de concrete en pertinente motivering in de bestreden beslissingen waarom de attesten aangaande hun zoon E. en de overige door hen aangebrachte elementen, waaronder de door hen afgelegde verklaringen in het kader van huidig volgend verzoek, geen dergelijke "*nieuwe elementen of feiten*" in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet betreffen. De commissaris-generaal heeft, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen lijken voor te houden, wel degelijk rekening gehouden met en in zijn beslissingen afdoende en op concrete en omstandige wijze gemotiveerd omtrent de door verzoekende partijen bij huidig volgend verzoek nieuw aangebrachte elementen. Zo verzoekende partijen, zoals zij in hun pleitnota opperen, niet (volledig) begrijpen waarom hun nieuwe elementen niet als "*nieuwe elementen of feiten*" in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen bij hun huidig volgend verzoek, kunnen zij niet overtuigen vermits de redenen omstandig worden toegelicht.

3.4. De Raad beklemt toont vervolgens dat, hetgeen zij niet betwisten, verzoekende partijen de medische problemen van hun zoon E. al eerder bij hun eerste verzoek om internationale bescherming aanhaalden. In het kader hiervan werd toen o.a. (vast)gesteld dat die medische motieven geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Tevens werd gewezen op het feit dat blijkens verzoekende partijen hun verklaringen de medische problemen pas na hun komst naar België zijn begonnen, en dat zij tot op dat ogenblik niet hadden onderzocht of hun zoon in Macedonië zou kunnen worden behandeld. Wat hun verklaringen betreft dat hun zoon in Macedonië geen verzorging zou kunnen krijgen omdat zij niet voldoende geld

hebben, werd erop gewezen dat dit motieven van economische aard zijn die eveneens geen verband houden met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie of de criteria inzake subsidiaire bescherming. Betreffende het feit dat zij beweerdelijk geld onder tafel zouden moeten geven voor een behandeling, werd vastgesteld dat dit louter een blote bewering van hun kant is die zij niet kunnen staven met concrete elementen. Dienaangaande werd erop gewezen dat uit verzoekende partijen hun verklaringen immers blijkt dat zij in het verleden zelf beroep hebben kunnen doen op medische verzorging in Macedonië.

Verzoekende partijen brengen in het kader van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen bij die een ander licht werpen op voormelde beoordeling.

Waar zij in hun pleitnota herhalen dat hun zoon omwille van zijn aandoeningen geen normaal leven zal kunnen leiden in Noord-Macedonië vanwege de vele vooroordelen die er bestaan, niet alleen ten opzichte van Roma, maar ook ten opzichte van mensen met de specifieke mentale problemen waar hij mee te kampen heeft, verwijst de Raad naar de grond in de beschikking van 3 maart 2020 waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld: *“Waar verzoekers aanvoeren dat hun zoon omwille van zijn aandoening geen normaal leven zal kunnen leiden in Noord-Macedonië vanwege de vele vooroordelen die er bestaan, niet alleen ten opzichte van Rom, maar ook ten opzichte van mensen met de specifieke mentale problemen waar hun zoon mee te kampen heeft, komen zij niet verder dan loutere veronderstellingen en hypotheses. Te dezen wordt niet ontkend dat verzoekers hun zoon, zoals ook blijkt uit de door hen neergelegde documenten, aan een invaliderende aandoening lijdt en zorgbehoevend is. Echter, uit niets blijkt noch tonen verzoekers aan dat zij en/of hun zoon omwille van redenen in de Vluchtelingenconventie geen beroep kunnen doen op de gezondheidszorg in Noord-Macedonië. Te meer uit hun verklaringen afgelegd in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming blijkt dat zij in het verleden beroep hebben kunnen doen op medische verzorging in Noord-Macedonië.*

Verder blijkt uit de in het administratief dossier beschikbare informatie dat in de “education strategy 2018-2025” verschillende maatregelen gepland worden om kinderen met speciale onderwijsnoden te ondersteunen, waarbij er speciale aandacht gaat naar inclusieve programma’s. Mede dankzij diverse maatregelen om het inclusieve onderwijs te stimuleren – zo werden sinds 2016 vele tientallen speciale opvoeders aangeworven voor leerlingen en studenten met bijzondere noden – hebben leerlingen met bijzondere noden toegang tot het mainstream onderwijs. Er zijn in Macedonië eveneens speciale scholen aanwezig. De commissaris-generaal brengt in dit verband nog in herinnering dat inzake hun eerste verzoek reeds werd besloten dat eventuele problemen van discriminatie in Noord-Macedonië niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd. Behoudens ongefundeerde kritiek, brengen verzoekers geen concrete tegenargumenten aan die aantonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert niet langer correct dan wel actueel is of dat hieruit de foutieve gevolgtrekkingen zijn genomen.”

Verzoekende partijen brengen in hun pleitnota geen concrete en valabele elementen bij die hieraan afbreuk doen. Waar zij laten gelden dat *“een onderzoek in hoofde van de verwerende partij”* ontbreekt *“in hoeverre de specifieke aandoening van verzoekers’ zoon een risico inhoudt op een dergelijke discriminatoire behandeling. Er wordt enkel gesproken in algemene termen over bepaalde algemene overheidsprogramma’s zonder in te gaan op de specifieke noden van verzoekers.”*, dient erop gewezen dat de bewijslast in beginsel op verzoekende partijen hun schouders rust. Verzoekende partijen, die hieraan voorbij lijken te gaan, beperken zich evenwel, zoals eerder in voornoemde beschikking werd vastgesteld, tot loutere hypotheses en veronderstellingen. Ze maken geenszins, laat staan *in concreto* aannemelijk dat hun zoon en meer algemeen zij als gezin in Noord-Macedonië omwille van redenen in de Vluchtelingenconventie geen toegang zouden hebben tot o.a. gezondheidszorg, het onderwijs en de arbeidsmarkt. Dit dient concreet te worden aangetoond, waar verzoekende partijen evenwel geheel in gebreke blijven.

Verzoekende partijen hun pleitnota bevat aldus geen concrete en dienstige argumenten die de in de beschikking van 3 maart 2020 opgenomen grond vermogen te ontkrachten of weerleggen.

4. Bijgevolg wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen).

Derhalve brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS